

London, 3. januarja. Iz Port Arturja v Čifu pribegli ruski častniki poročajo grozne posamičnosti o zadnjih dnevih obleganja. Japonci so pet dni ponoči in podnevi iz velikih topov bombardirali Port Artur. Celo bolnice so bile vse razdejane. Od 20.000 mož broječe posadke, je bilo 15.000, to je 75% za boj že nesposobnih, ostali pa tako utrujeni in izmučeni, da so se komaj na nogah vzdržali. Ko je zmanjkalo streljiva, so valili kamne na sovražnika. Steselj je uvidel, da je vse izgubljeno. Za nedeljo je sklical vse generale na posvetovanje in povedal jim je, da se je v smislu tajnih navodil carja Nikolaja odločil za udajo, ker od nadaljnjega prelivanja krvi ni ničesar pričakovati. Ko je Steselj to naznanil, je bil bled ko smrt, a držal se je pokonci kakor bi bil iz kamna izklesan. Nekaterim generalom so stopile solze v oči in primerili so se pretresljivi prizori. Vojni svet se je potem bavil naprej z določbo pogojev za udajo. Vsi generali so se izrekli, da se raje na trdnjavah z vojaštvom vred razstrele v zrak, kot da bi postali japonski ujetniki. V tem smislu je sestavljeno Stesljevo pismo na Nogija. Admiral Viren je zahteval, naj se dovoli torpedovkam, da poskusijo pobegniti. To je obveljalo in se je deloma tudi posrečilo. Določilo se je dalje, razdejati vse trdnjave z dinamitom, nerabne storiti vse topove in uničiti še v pristanu ostale ladje. Ko so bili ti ukazi oddani, so ob 5. uri popoldne odšli posredovalci v japonski tabor.

Rusko-japonska vojska.

Na suhem.

V Mandžuriji vlada še vedno hud mraz. Boji med prednjimi stražami se nadaljujejo. Večinoma so Rusi zmagovalci, tako da so svojo bojno črto na levem krilu za 25 km pomaknili naprej. Zdaj se obe armadi pripravljata na velik spopad, ki bo baje februarja, drugi pravijo, da še le spomladi. Ojama bo po japonskih poročilih dobil pol milijonov vojakov na pomoč, kar je pa gotovo zelo pretirano. Japonska bo pobrala doma vsakega moškega, ki more nositi puško, da ga odpošlje v Mandžurijo, kjer nastaja za nje položaj vedno slabši.

Na morju.

V ruskih vladnih krogih so sprevideli, da so dosedaj premalo skrbeli za svoje brodovje, zato so sklenili to popraviti. „Rusj“ priobčuje načrt za novo brodovje, ki se ima izvršiti v petih letih in ki bo veljalo 400 milijonov rub-

ljev. Načrt je sledeč: 8 oklopnice tipa „Slava“, 8 parnikov tipa „Andrej Prvozvani“, 6 križark tipa „Bajan“, 6 križark zboljšanega tipa „Novik“, 6 križark tipa „Bogati“, 50 rušilcev po 500 ton, 100 torpedovk in protitorpedovk različnih tipov, 10 minonoscev tipa „Jenisej“, 4 tovarne in delavniške ladje tipa „Kamčatka“.

Tretje rusko brodovje bo odplulo v dveh oddelkih ta mesec. Admiral Birilev, ki bo poveljeval temu brodovju, sam osebno vodi vse priprave. Brodovju bo pridelenih posebno veliko število torpedovk.

Kje da pluje sedaj prvo baltiško brodovje, ni došlo zadnje dni nikakih poročil. Tudi se ne ve, ali bo čakalo na drugo in tudi na tretje brodovje. Mnogi namreč svarijo Rusko, naj ne pošlje prvo brodovje samo nad japonsko brodovje, ker je preslabo. Proti temu pa ugovarja neki dopisnik „Mosk. Vedomosti“. On namreč pravi, da če bi bilo japonsko brodovje res tako močno, kakor ga slikajo, potem bi bilo malo portartursko brodovje kar zdrobilo, ko je isto napravilo dne 10. avg. l. l. izpad. Ne pa da jim je celo brodovje ušlo, večinoma skoro nepoškodovano. Vsled tega sklepa dopisnik, da če je japonsko brodovje sicer po številu močnejše, nikakor pa ne boljše kakor rusko. Tudi omenja dotični dopisnik, kar smo že mi omenili, da ne morejo celega brodovja poslati proti Rozdestvensky-ju, ker morajo stražiti Port Artur, prevozne ladje in Vladivostok. Slednjič pa morajo tudi zavarovati domače obrežje. Toda, tako sklepa dopisnik, boljše je vedno, da je rusko brodovje večje in s tem zmaga še bolj gotova.

Port Artur.

Zdaj je japonska pšenica v klasju. Poročila, ki dohajajo sedaj iz Japonske o Port Arturju, so tako lepa, namreč za Japonce, da lepše ne morejo biti. Žal, da se jim ne veruje, ker vsi že poznajo znano japonsko pretiranje. Če si pribojujejo kak jarek, potem je v njihovih poročilih že padla cela utrdba. Poročali smo že, da so si pribojevali Visoko goro (203 m grič), zopet Rusi, toda niso ga obdržali, ker so vse nasipe Japonci razdrli. Utrdba Kvanktein je padla kmalo po Visoki gori in zdaj poročajo japonska poročila, da je padla tudi utrdba Erlunšan.

Utrdba Erlunšan je najsevernejša utrdba na Zmajevi gori, na vzhodni črti utrdb. Boji, ki so se vršili za to utrdbo meseca oktobra, za japonsko orožje niso imeli uspeha. Sedaj se je pa Japoncem s pomočjo min posrečilo razstreliti strelni nasip. Nato je sledil hud pehotni boj, o katerem poroča „Daily Express“ iz Tokia z dne 30. m. m.: Strahoviti boj je

trajal od 10. ure dopoldne do 8. ure zvečer. Japonski pijonirji so že več mesecev naprej pripravljali napad s tem, da so podminirali utrdbo. Mine same so bile napolnjene z močnimi dinamitnimi naboji, ki so bili razstreljeni med hudim streljanjem. Močan oddelek s puškami in ročnimi granatami je bil pripravljen. Sedem eksplozij je naredilo velikansko vrzel v glavno zidovje utrdbe in med hudim ognjem oblegovalnih topov so naskočili Japonci notranjost utrdbe. Zasedli so strelni nasip, na katerem so se takoj utrdili. Ob štirih popoldne je bil naskok končan in Japonci so vdrli ob črti težkih topov v notranjost. Prišlo je do strašnega boja, v katerem so Rusi iz svojih zavarovanih postojank prizadeli Japoncem iz strojnih pušk velike izgube. Slednjič se pa Rusi niso mogli več držati. Ostanek, tretjina posadke, se je umaknil v zavarovan hodnik. Ob pol 8. uri so bili Japonci gospodarji utrdbe.

Rusi so izgubili doslej od 24 velikih utrdb, ki obdajajo Port Artur, šele 3 in še te ne v celem obsegu. Najmočnejše utrdbe so še v ruskih rokah. Cel južni delj „Zmajevoga hrbta“, Prepeličja gora, vse utrdbe na Tigrovem polotoku in Zlati gori ter slednjič utrdbe na Ljaotješanu so še vse v oblasti Rusov.

Sedaj pa priznavajo uradna japonska poročila, da še ni padla cela utrdba Erlunšan, kakor tudi ne Kikvanšan, ampak le en posamezen prednji del utrdb. Vsak ped zemlje morajo plačati Japonci z velikimi žrtvami.

Dne 28. dec. so torej Japonci prodrli v utrdbo Erlunšan, v soboto (31. dec.) v Sunšun in na novega leta dan v Palunšan. S tem so dobili Japonci v roke ruske obrambe na severni strani, vzhodno od doline Lunho in železnice. Ker so že imeli od 18. dec. tudi del Kikvanšana v posesti, so zabili s tem zagotovo v močno obrambo na Drahonijevem slemenu. Port Artur se torej ne bo dolgo več držal! (Glej o navodni članek!)

Körber padel.

Ministrski predsednik Koerber je dal ostavko in cesar jo je sprejel. Cesar je uvidel, da Koerber ne bo naredil miru med narodi in ga je odpustil v nemilosti. Zelo značilno je, da je nemški cesar Viljem izrekel obžalovanje Koerberju, ker je moral oditi. Iz tega se vidi, za koga je Koerber delal! Novim ministrskim predsednikom je imenovan Gauč, ki je že bil enkrat naučni minister. Minister notranjih zadev je postal gornjeavstrijski cesarski namestnik grof Bilant Reit, vodja ju-

LISTEK.

Meličevega Janeza voznja.

(Po virih posnel Al. Andrejev.)

„Kam pa pojdeš, Janez?“

„V Maribor k bratu Andreju.“

„S kolesom?“

„Da, ali se ti to čudno zdi?“

„Hhm. Pa kako se boš vendar prevrnil na onem-le klanec pod farovžem! Tu se je še vaš Andrej, ki je vendar bolj vaje tega vragovega kolesa, parkrat pošteno prekucnil, vsaj tako mi je med počitnicami sam pravil.“

„E, pa se ne bom! No, pa tudi nič ne de, če se enkrat preobrnem, saj se ne bom prvič in zadnjič menda tudi ne. V Maribor bom pa le prej prišel, kakor pa če bi se vozil ali pa šel na vlak. Ob devetih bom že tam.“

„Ka-aj? Že ob devetih boš tam? Beži, beži, ne verjamem, da bi ti s tistim-le prišel v eni uri v Maribor. Saj potrebujemo do doli z vozom dobre tri ure, no pa še gnati se mora dobro.“

„E, to ni nič tako čudnega. S tem kolesom se še hitreje vozi kakor z mešanim vlakom. Zadnjič sem se vozil z njim v Maribor in domov, pa sem mislil, da bo zaspal, pihal je in pihal, pa le ni nikamor mogel.

Veš, kar žal mi je bilo, da se nisem peljal s kolesom. Danes pa pojdeva s tem-le v Maribor.“

„No, le dobro se vozi in glej, da še zdravo kožo nazaj prineseš! Pa pozdravi Andreja! Jaz moram v B., kjer imam opravke.“

Tak pogovor se je pletel neko lepo poletno jutro med Meličevim Janezom in Kosernikom. Le-ta je prišel namreč po Meličevem vrtu, ko je Janez ravno pred vežo snažil svoj „becikel“. Koserniku se je neverjetno zdelo, da bi bilo sploh mogoče, v tako kratkem času dospeti v Maribor, kamor on z vozom potrebuje dobre tri ure. Zato je z glavo majaje odšel.

Janez je pa snažil kolo, ki ga ni bilo kaj posebno prida. Da naravnost in brez ovinkov govorimo, kar nam tudi Janez ne bo zameril: kolo je bilo deloma še po starem kopitu in tupatam se je že tudi prikazovala pogubljiva rja. No, in tudi Janez se je je bal, zato je večkrat snažil kolo. Pa vse ni nič pomagalo: rjo je kupil že s kolesom vred. Koliko je dal za kolo, ni znano, ker tega ni hotel Janez nikomur povedati — le pravil je, da ni drago. Pa tuči zvonca ni imelo; tega še ni Janez kupil. A čemu na kmetih zvonce pri kolesu? Ko zagleda radovedna dečad kolesarja, izogne se mu že od daleč s pota, potem pa teče in kriči za njim. To je veselje teh paglavcev! Tudi kmetič zvedavo zre za kolesarjem, ki

drvi kot veter skozi vas in se čudi njegov spretnosti.

Iz virov, ki nam spričujejo in popisujejo Meličevega Janeza voznjo v Maribor, povzamemo, da se je Janez priučil vožnji na kolesu od brata Andreja, ki hodi v šole v Mariboru.

Danes je torej sklenil, peljati se s kolesom v mesto k svojemu bratu Andreju. Napravil se je seveda popolnoma kmetško. No, pa kdo bi se temu čudil, saj je Janez pošten kmetški fant, ki tudi ljubi pošteno kmetško obleko in ne one po mestno ukrojene. Da so se mu za klobukom priklanjali krivci, menda ni treba posebej omenjati — saj je šel Janez v mesto, in tedaj se je treba „postaviti“.

Res, imeniten kolesar!

Med potjo do Maribora se mu ni nič posebnega zgodilo, viri vsaj nič takega ne omenjajo. Prekucnil se tudi menda ni nobenkrat, dasi mu je prerokoval Kosernik. Da se je pa marsikak popotnik radovedno oziral za njim, si pač lahko mislimo. Po deželni cesti je drvil, da so se veliki oblaki prahu vzdigovali za njim.

Še je imel kake pol ure do mesta. Ljudi je bilo vedno več na široki, prašni cesti, ki so hiteli proti mestu. In Janez jih je prehiteval. Debelo so gledali našega junaka, ki je preračunjeno drvil po cesti, ne meneč se ni za desno ni za levo.

stičnega (pravnega) ministrstva pa dr. Klein. Vsi drugi ministri ostanejo kot so bili prej. Torej ostane tudi dosedanji poljedelski minister grof Bukoj. Novi ministrski predsednik je poklical več vplivnih poslancev k sebi, da se z njimi pogovori, kako oživiti plodono delovanje v državnem zboru. Izmed slovenskih poslancev sta bila poklicana dr. Šusteršič in dr. Ploj.

Politični ogled.

Kako se gospodari v Gradcu? Graški občinski svet je dovolil „Schulvereinu“ povodom njegove 25 letnice častno darilo 2000 K. Da se je ta predlog sprejel, so omogočili mednarodni socijaldemokrati. Na eni strani ima mesto milijone in milijone dolga, na drugi strani pa mečejo denar skozi okno. Lepo gospodarstvo! Dežela bo pa potem plačevala dolgove mesta!

Deželni predsednik kranjski baron Hein je v svojem nasprotstvu do slovenskega ljudstva postal zares že strasten. Zadruga zveza kranjska se je potrudila, da bi tudi kranjski kmetovalci, ki trpe na pomanjkanju krme, dobili od tistih 500.000 K, ki jih je dunajska vlada določila v ta namen, nekaj pomoči. A deželna vlada kranjska, kateri načeljuje baron Hein, je poročala na Dunaj, da imajo na Kranjskem preveč krme, in vsled tega bo bržkone izostala sedaj vsaka podpora. Taki so nemški prijatelji slovenskega ljudstva!

Kmet in obrtnik. Predsednik dunajske trgovske zbornice vitez Kink je izrazil v nekem govoru željo, da bi se vlada pri trgovinskih pogodbah z Rusijo in balkanskimi deželami bolj ozirala na obrt nego na kmetstvo. Dunajska trgovinska zbornica ima velik upliv na javnost, za to morajo vsi kmetijski prijatelji ugovarjati, da bi uresničevala želje obrtnikov in trgovcev na korist kmetov. Avstrijska vlada itak izmeče vsako leto na milijone podpor za obrt, dočim kmetje le v največji sili dobijo kako majhno podporo. Avstrijski kmetje in njih prijatelji morejo toraj stati na straži, da se pri trgovinskih pogodbah ne prezirajo. Tukaj kmet, tam obrtnik, mora biti kmetstvo geslo. Ne smemo pa delati tako, kakor pristaši ptujskega lističa, ki se dajo omamiti od klica trgovcev in obrtnikov: bodimo si prijatelji! ter ne vidijo, da so njih težnje in težnje obrtnišva ter trgovstva si bile vedno manj ali več nasprotne.

Na Moravskem se je ustanovila nova kmetijska stranka ter si nadela ime agrarna stranka. Ker že na Moravskem obstoji kmetijska stranka, katero vodi neustrašeni in delavni voditelj kmet Šamalik, je samoumevno, da je nova stranka neperjena pred vsem proti tej stranki. Šamalik in ogromni del kmetijskega prebivalstva pa stoji na krščanskem stališču.

Kar je došel nekega gospoda; gotovo je bil kak meščan. V veliki hitrosti ni mogel Janez zaobrniti kolesa, zato je tujca nekoliko oplazil in tik njega zdrčal naprej.

„Klada ti, lena! Vsaj ogni se, da te ne povozim!“ je zagodrnjal nad tujcem, da je ta srdit zažugal za dirjajočim s svojo debelo palico in poslal za njim precej robato kletev, ki je pa naši viri dobesedno ne omenjajo.

Janez jo je torej pripihal že blizu Maribora ter začel čedalje počasneje voziti in sicer in sledečega vzroka:

Kolesarji, ki so mu ali naproti pridržali ali ga pa došli, so venomer zvončkali, da so se jim ljudje izogibali. Našega Janeza pa je jelo skrbeti, kako bo to, ker nima zvonca. Sklenil je torej po kratkem premotritvanju v svoji prebrisani glavi, da bo počasi vozil in nad ljudmi kričal, naj se mu izognejo. Saj bi bila vendar sramota, ko bi peš hodil poleg dobrega kolesa. Sedaj-le se mora vendar postaviti!

„Beži, da te ne povozim!“ je zakričal nad prvim in zdrčal naprej.

In to je moral Janez velikokrat ponoviti.

(Konec sledi.)

in to mnogim ni prav, katerim je malo skrb za kmeta, a vse za boj proti neumni pošasti tako zvanega klerikalizma. Šamalik kliče v listu „Selské Hlasy“ svoje sobrate, da se borijo za kmetijske koristi pod zastavo katoliško-narodno!

Zatiranje Poljakov na Pruskem! Dva nemška društva delujeta na Pruskem v pogin Poljakov, toda brezuspešno. Poljaki se vedno bolj množijo in krepijo. Povrh je še izdala pruska vlada ukaz, da ne smejo poljski učitelji tudi ne s svojo družino v poljsčini obče-vati, ampak vedno nemški. O katerem učitelju se izve, da s svojo rodino poljski govori, zgubi takoj službo. Zato pa sedaj tam cvete grdo nemško ovađustvo, da se očrni poljski učitelji. Kljub temu pa tarnajo nemški listi, da so ponemčevalni uspehi jako slabi. Poljake je celo to kruto in grdo ravnanje še bolj združilo in jih navdalo z odporno silo, tako, da so se zadnji čas narodno in gospodarsko okrepili. Posebno ima zmernostno gibanje med njimi čudovite uspehe! Poljske naselbinske banke, ki kupujejo od Nemcev posestva in jih prodajajo Poljakom, so bile tako delavne, da je prišlo v zadnjih petih letih 22.000 ha zemlje iz nemških v poljske roke. Tudi protestantovsko društvo „Gustav Adolf Verein“ deluje tam v ponemčevalnem smislu in istočasno širi protestantovsko vero. L. 1903 je izdalo to društvo na Poljskem 150.000 mark, vsega skupaj pa že štiri in pol milijona mark. Res občudovati moramo poljsko vztrajnost, ki ne podleže tem nemškim napadom, ampak celo napreduje. Z mirno vestjo lahko rečemo, da dobe Poljaki v tem hudem boju moči v katoličanstvu!

Dopisi.

Podgorje pri Slovenjgradu. (Občinski odbor v Podgorji pri Slovenjgradu) je izvolil velecejenega g. Ivana Rogina, okraj. načelnika, veleposestnika, župana itd., v priznanje velikih zaslug kot 25letni župan občine Podgorje svojim častnim občanom. Dne 27. decembra 1904 t. j. ravno ob 25letnici županovanja zbrali so se vsi občinski svetovalci in odborniki v šoli ter od tod odkorakali z godbo na čelu k velespoštovanemu g. županu. Gosp. občinski odbornik in nadučitelj Matija Šmid je po slavnostnem v srce segajočem govoru oddal gosp. slavljenču častno diplomu. Omeniti moramo, da že med govorom ni ostalo nobeno oko navzočih brez solz, posebno ginljiv pa je bil prizor, ko mu je gosp. nadučitelj oddal v roko diplomu s prošnjo, naj gosp. župan pozabi vse sitnosti, katere mu je povzročilo 25letno županovanje ter naj še v bodoče tako po očetovsko skrbi za blagor občine. Ginjen je sprejel gosp. župan častno diplomu ter se zahvalil vsem občinskim svetovalcem in odbornikom za izkazano mu čast. Povdarjal je, da mu je bilo le s pomočjo občinskih odbornikov mogoče poravnati precejšni dolg, katerega je imela občina, ko je bil on prvič izvoljen za župana. V času njegovega županovanja se je poplačal stari dolg občine, ter se je postavila lepa šola, a pri tem so ostale občinske doklade le s 25 %, s čim se pač nobena občina v okraju ne more ponasati. Na to povabi odlikovanec polnoštevilni občinski zastop za mizo, kjer se je pri izvrstni vinski kapljici vrstila napitnica za napitnico! Ta dan bo ostal vsem občinskim odbornikom, kakor tudi vsem navzočim, katerih je bilo toliko, da je bila njegova velika gostilniška soba natlačena polna, v najprijetnejšem spominu! Iz marsikaterih ust se je slišalo: „Tako veselega večera, kot je danes, še nisem doživel.“ Mi pa kličemo vam cenjeni g. župan: „Bog vas ohrani še mnogo, mnogo let v blagor naše občine in milega nam slovenskega naroda.“

Iz Stanovskega pri Poljčanah. (Občinske volitve.) Dne 19. decem. smo imeli občinske volitve, ki je v 3. in 2. razredu izpadla ugodno za našo slovensko občino; pa tudi v 1. razredu bi bili lahko zmagali, ko

bi se trije volilci ne bili dali premotiti od zunanjih agitatorjev, da so rajše glasovali za ljudi, ki niti ne stanujejo v domači občini, kakor pa za poštene domačine. Ali je lepo za našo občino, da sedijo v našem občinskem odboru tujci Tonč Grundner in Alojzij Kugler, katerih niti lastna občina ne mara v občinskem zastopu? Ali se nam ni bati, da bomo imeli pri občinskih sejah samo nemir in prepir namesto blagonskega delovanja za občinski blagor! Kakšnega duha so takšni ljudje, smo se dovolj jasno prepričali na dan volitve. Kar zgražali smo se nad obnašanjem Albina in Janeza Grundner. Najzadnji slovenski hlapec se zna boljše obnašati kakor takšni ljudje. In take ljudi naj poslušajo potem slovenski možje? Trdno smo prepričani, da so se tudi najbolj zaslepljenemu volilcu odprle ta dan oči; saj je par sicer poštenih, toda to pot žalibog zapeljanih volilcev 1. razreda takoj po volitvi izreklo, da ne bodo nikdar več volili tujcev, ampak dobre domačine v občinski odbor.

Obžalujemo, da je naš dosedanji župan ves zapleten v zanjke poljčanskega Antona Grundner. Ali nimamo Slovenci dovolj posojilnic, da ni treba hlapčevati tujcem? Sicer smo pa trdno prepričani, da bo vis. namestnika to volitev ovrgla; saj se je pred volitvijo in med njo zgodilo več nepostavnosti. Ugovor se je vložil takoj drugi dan po volitvi in sicer proti pismenemu potrdilu županstva. In če teden so tuhtale učene nemškutarske butice, kaj naj storijo z upravičenim ugovorom, in res so stuhtale nekaj tako pametnega, da smo se morali smejeti. Tebi nič meni nič je poslal župan po svojem sinu pismeni ugovor enemu volilcu nazaj, ki ga pa ni izročil dotičnemu v roko, ampak ga je nesel v kuhinjo, češ, tu imate nekaj za vašega gospodarja in jo je urno zopet odkuril. Seveda se je ugovor takoj vrnil prebrisanemu našemu županu, obenem pa tudi poslala pritožba na višjo oblast, ki bo poučila župana, da se na takšen način ne rešujejo rekurzi in ne uganjajo predpustne burke. Omilujemo gosp. župana, da ima tako butaste zasebne svetovalce, ki ga smešijo pred celim svetom. Kako kislo jabolko je pač ta nesrečni rekurz in vendar bo treba vgrizniti vanj!

Od Sv. Jakoba v Slov. gor. (Raznoterosti.) Na novega leta dan smo imeli v gostilni g. M. Peklarja počeljšiv shod, na katerem nam je potovalni učitelj gosp. Bele razjasnjeval o umnem preustrojenju ameriških vinogradov, kakor tudi o precepljenju, rezi in gnojenju ovočnega sadja. Vsakdo bi si pač mislil, da bo takšno predavanje zvabilo vsaj večje število kmetov in vinogradnikov; a žalibog, mora se reči, bilo jih je komaj dvajset. Kje je temu vzrok, ne vemo; bržkone pa v nezadostnem oznanjenju tega shoda in pa v nebržnosti kmetijskega ljudstva za takšne shode. V zadnjem času zaslovel je tudi naš g. predstojnik po imenu „Skoff“ vsled njegovega duhovitega govora na Franceljnovem shodu v Mariboru, tako, da je bilo njegovo ime brati v vseh časnikih. Zakaj li njegovega preimenitnega govora niso objavili, to si pač vsak lahko raztolmači; bržkone niso hoteli svojih cenjenih bralcev vznemiriti. Da so se mu takrat hlačice tresle, to res ni bil majhen „špas“; a dragi čitatelji, danes pa vam lahko povemo, da se mu ne tresejo več samo hlačice ampak tudi njegov občinski stol, kateri se bo mogoče v tekočem letu prav rad prekucnil izpod njega, kajti njegovi pristaši se začnejo dramiti ter ga polagoma zapuščati; ne zdi se jim pač več vse pravo in posnemanja vredno pri njegovem gospodarjenju. Zadnji čas pa je začel igrati še tudi neko drugo ulogo; prevzel je bržkone začasno službo občinskega sluga ali policaja, ker je njegovo mesto ravnokar izpraznjeno. Na starega leta dan namreč je bila v tukajšnjemu hotelu „zum Mohr“, po domače pri Sitarju, predstava, v kateri je pokazal naš občinski predstojnik svojo moč in svoj govorniški talent; kajti dvema navzočima poštenima kmetoma Juriju Platejsu in Francu Peklar, občinskemu svetniku, dajal je takšna lepa imena, da sta bila prisiljena se odstraniti; zadnjega je še tudi napadel ter ga mislil malo